

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/249/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117221058
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3117221058.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a členiek senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a JUDr. Gabriely Janákovej v spore žalobkyne: F. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XX/X., D. proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Piešťany, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, zastúpenému Advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom Trenčín, 1. mája 173/11, IČO: 47 234 679, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.262,63 eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 15Csp/4/2017-86 zo dňa 23. apríla 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalobkyňa má voči žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 3.262,63 eur v lehote troch dní od právoplatnosti a žalobkyňi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia v sume 3.262,63 eur, ktoré žalovaný získal na úkor žalobkyne bez právneho dôvodu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý žalobkyňa považovala za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu nesprávne určenej výšky RPMN, ktorá bola určená nejednoznačne, rozpätím jej dolnej a hornej hranice, z dôvodu neuvedenia výšky splátok istiny, úrokov a poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Ďalej žalobkyňa dôvodila, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neprijateľná zmluvná podmienka, a teda neplatná, táto nebola osobitne vyjednaná, žalovaný si v nej vyhradil právo dvojnásobných splátok, čo môže byť pre dlžníka ohrozujúce. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, 5, § 451 ods. 1, 2, § 544 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, a výsledkami vykonaného dokazovania, keď dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je dôvodná. Z výsledkov vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalovaný ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzatvorili dňa 30.05.2012 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalobkyňi poskytnutý úver vo výške 6.500 eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala vrátiť v 84 mesačných splátkach po 157,49 eur, ktorých splatnosť bola určená tak, že prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcej splátky bol vždy 15. deň v poslednom mesiaci. Úroková sadza bola určená na 22,29% ročne, RPMN bola označená v rozmedzí 25,50% do 26,40% (v závislosti na dni poskytnutia úveru s tým, že presná RPMN má byť dlžníkovi oznámená po poskytnutí úveru), priemerná RPMN bola 19,59%. Súčasťou splátky bol poplatok za vedenie účtu vo výške 1,99 eur v každej splátke. V zmluve bolo uvedené, že podpisom že podpisom zmluvy dochádza aj k uzatvoreniu dohody o zrážkach zo mzdy v rozsahu uvedenom pred textom úverových podmienok a v úverových podmienkach. Na osobitnej listine zo dňa 30.05.2012 bola k úverovej zmluve uzatvorená aj rozhodcovská zmluva,

podľa ktorej žalujúca strana bola oprávnená na výber prejednávania a rozhodnutia všetkých sporov, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v právnych vzťahoch vyplývajúcich z uvedenej zmluvy alebo súvisiacimi s uvedenou zmluvou v rozhodcovskom konaní pred Bratislavským rozhodcovským súdom zriadeným Capitol Legal Arbitration s.r.o., so sídlom Panenská 24, Bratislava, alebo pred všeobecným súdom, a to vrátane všetkých vedľajších právnych vzťahov, nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia, nárokov na náhradu škody, ako aj sporov o platnosť, výklad a zánik uvedenej zmluvy, rozhodcovskej zmluvy, alebo aj platnosť, účinnosť, výklad a zánik rozhodcovskej zmluvy. Zo zoznamu platieb mal súd preukázané, že žalobkyňa z predmetnej úverovej zmluvy za obdobie od júna 2012 do júla 2017 sumu 9.762,63 eur, ktorú skutočnosť žalovaný nenamietal. Súd uviedol, že pokiaľ ide o náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) cit. zákona, teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, vo vzťahu ktorej žalobkyňa tvrdila, že nebola správne v zmluve uvedená, keď nebolo uvedené rozlíšenie splátky na istinu, úroky a poplatky, bolo potrebné poukázať na najnovšie rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018. V zmysle tohto rozhodnutia je potrebné uvedené ustanovenie vykladať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej-ktorej anuitnej splátky; uvedené ustanovenie zákona je potrebné vykladať eurokonformne s poukazom na výklad podaný v rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C - 42/15 z 09.11.2016. Súd mal za to, že splatnosť splátok bola uvedená jednoznačne a zrozumiteľne, je zrejmé, kedy majú byť jednotlivé splátky splatné. Preto absencia náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. nebola zistená a pre tento dôvod sa predmetná zmluva nepovažuje za bezúročnú a bezpoplatkovú. Súd sa však stotožnil s argumentáciou žalobkyne, že v zmluve absentuje uvedenie presnej hodnoty RPMN, a teda náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. V zmluve je tento údaj uvedený v rozpätí od 25,50% do 26,40% s poznámkou, že presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru a presnú výšku RPMN veriteľ oznámi dlžníkovi po poskytnutí úveru. K tomuto súd uviedol, že už pri samotnom uzatvorení zmluvy musí byť dlžníkovi presne zrejmé, aká je výška RPMN pre ním využitý úver a musí byť stanovená presná hodnota RPMN tak, aby si mohol porovnať priemernú RPMN a RPMN vyplývajúcu zo zmluvy za účelom svojho rozhodnutia, či využije služby žalobcu (správne žalovaného) alebo iného poskytovateľa úverov. Nie je prípustné, aby dlžníkovi akákoľvek náliežnosť zmluvy, ktorú zákon vyžaduje a mala byť známa už pri uzatvorení zmluvy a ktorá má vplyv na jeho rozhodnutie uzavrieť či neuzavrieť zmluvu, bola oznámená až dodatočne, po uzavretí zmluvy. Ani zákon č. 129/2010 Z.z. nepripúšťa, aby bola RPMN určená v zmluve rozmedzím, ale vyžaduje sa celkom jednoznačné uvedenie presnej hodnoty. Takéto označenie v podobe percentuálneho rozpätia dolnej a hornej hranice RPMN nespĺňa požiadavku presnosti a jednoznačnosti údaju vyjadrujúceho RPMN. Ďalej uviedol, že časť II. prílohy č. 2 cit. zákona obsahuje viacero predpokladov, za ktorých sa má RPMN vyčísliť aj pri úveroch, pri ktorých presný dátum jeho poskytnutia nie je uvedený. Napr. podľa písm. a) tejto časti, ak zmluva umožňuje čerpať úver ľubovoľne, považuje sa za vyčerpaný v plnej výške okamihom uzavretia zmluvy. Podobne písm. c) tejto časti upravuje spôsob výpočtu RPMN pre prípad ľubovoľného čerpania s obmedzeniami. Z uvedených ustanovení je zrejmé, že zákonodarcu si bol vedomý ťažkostí, ktoré vznikajú pri vyčíslení RPMN pri úveroch čerpaných vo vopred neurčený deň. Napriek tomu však požiadavku na jej uvedenie v § 9 ods. 2 písm. j) cit. zákona ustanovil, a práve preto v uvedených ustanoveniach prílohy upravil postupy na prekonanie týchto ťažkostí. Preto poznámka v zmluve o nemožnosti určenia presnej RPMN je nesprávna. Neuvedenie presnej hodnoty RPMN v zmluve preto spôsobuje, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov s poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. a) tohto zákona. Žalobkyňa bola teda povinná zaplatiť len čistú istinu bez úrokov a poplatkov a všetko ostatné, čo nad rámec istiny plnila, je plnením, na ktoré od počiatku žalovaný nemal nárok. V konaní nebol sporné čerpanie úverovej istiny v sume 6.500 eur zo strany žalobkyne a žalovaný nepoprel tvrdenia žalobkyne o výške platieb v sume 9.762,63 eur. Žalobkyňa vyčerpanú istinu preplatila o sumu 3.262,63 eur a v tomto rozsahu vzniklo na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie, ktoré musí vydať. Pre úplnosť súd uviedol, že zo splátkového kalendára predmetnej zmluvy vyplýva, že platby žalobkyne boli započítavané nielen na úhradu splátok, ale aj na poplatky za upomienky a na bližšie neurčenú zmluvnú pokutu. Súd pri určení výšky bezdôvodného obohatenia všetky platby vykonané žalobkyňou započítal na úhradu čistej úverovej istiny, a to aj tie platby, ktoré boli platbami na upomienky (v počte 23 kusov), keďže úver je bez poplatkov a nebol dôvod uznať započítanie platieb žalobkyne na tieto poplatky za upomienky, najmä pokiaľ nebolo preukázané, že by si vôbec boli strany bývali tieto platby dohodli a najmä pokiaľ ani nevyplývalo, že by ich žalovaný žalobkyňi vôbec doručoval. Rovnako aj platba žalobkyne na zmluvnú pokutu v sume 17 eur bola súdom započítaná na úverovú istinu, keďže nebolo preukázané, že by si boli strany sporu túto zmluvnú pokutu písomne dohodli. Súd sa nestotožnil s argumentom žalobkyne, že v zmluve je uvedené nečitateľné písmo, keďže zmluva je čitateľná i bez optickej pomôcky. Súd dodal, že nevyhodnocoval platnosť dohody o zrážkach zo mzdy, keďže určenie jej neplatnosti nebolo predmetom

konania, keďže žalobkyňa sa domáhala iba vydania bezdôvodného obohatenia a vyhodnotiť jej platnosť nebolo nutné ani prejudiciálne. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP a v spore úspešnej žalobkyni priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Uvedol, že nesúhlasí s vysloveným záverom súdu prvej inštancie, že predmetná úverová zmluva neobsahuje správne uvedenú hodnotu RPMN, ktorá je v úverovej zmluve uvedená v rozpätí od 25,50% do 26,40% a preto je úver bezúročný a bez poplatkov a žalobkyni patrí bezdôvodné obohatenie predstavujúce preplatok poskytnutej istiny úveru. Podľa žalovaného zmluva obsahuje všetky povinné náležitosti upravené zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Samotný zákon č. 129/2010 Z.z. nestanovuje v úprave § 9 ods. 2 písm. j), že táto hodnota musí byť uvedená jednoznačne jedným konkrétnym číslom. Ohľadne uvedeného názoru poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29.11.2017, č.k. 43Co/24/2017 a Okresného súdu Senica zo dňa 21.03.2018, sp. zn. 9Csp/188/2017. Rozhodovacia prax jednotlivých súdov ohľadne náležitostí úverových zmlúv je rozdielna. Žalovaný však nepovažuje hodnotu RPMN za neuvedenú, nakoľko rozmedzie je zanedbateľné. Okrem toho bola žalobkyni ako klientovi zaslaná aj presná hodnota RPMN v závislosti odo dňa, kedy došlo k reálnemu načerpaniu finančných prostriedkov, s čím samotná žalobkyňa ako klient súhlasila. Na základe uvedeného podľa jeho názoru nemožno postihnúť zmluvu pre uvedenie výšky RPMN v rozmedzí bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, nakoľko takto uvedené RPMN nespôsobuje neschopnosť žalobkyne posúdiť rozsah svojho záväzku. Ďalším dôvodom, pre ktorý nie je možné stanoviť predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov je, že v čase uzatvorenia úverovej zmluvy zákon č. 129/2010 Z.z. definoval následky porušenia zákonných povinností v ust. § 11 ods. 1 písm. a) tak, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak - zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1. Podľa jeho názoru z uvedeného ustanovenia vyplýva, že zákon vyžaduje kumulatívne splnenie podmienok nedodržania písomnej formy a porušenia ďalších povinností. Písomná forma úverovej zmluvy bola nepochybne dodržaná, z čoho vyplýva, že pokiaľ by aj súd považoval za nedodržané ďalšie náležitosti úverovej zmluvy v zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., úver by nemohol byť vyhlásený za bezúročný a bez poplatkov práve z dôvodu dodržanej písomnej formy. Z uvedených dôvodov žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne, aby ho odvolací súd zmenil a priznal mu náhradu trov konania.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá žiadala rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov konania. Poprela všetky tvrdenia žalovaného v odvolaní. Poukázala na neprijateľnosť zmluvných podmienok v zmluve o úvere, ktoré predformulovával žalovaný, ktorou je aj dohoda o zrážkach zo mzdy. Citovala viaceré rozhodnutia súdov aj k náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. j) a k) zákona č. 129/2010 Z.z. Dodala, že dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať správne RPMN sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdiť.

5. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje v neprospech spotrebiteľa nesprávny údaj o RPMN úveru, resp. ho neobsahuje vôbec a v dôsledku toho sa úver, ktorý na jej základe žalobkyňa od žalovaného čerpal, považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Zákonným dôsledkom tejto skutočnosti v spojení s preplatením istiny úveru žalobkyňou je potom vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného a jeho povinnosť vydať toto žalobkyni, ako o tom rozhodol súd prvej inštancie.

6. Súd prvej inštancie pri uvedených záveroch vychádzal z toho, že RPMN úveru uvedená v zmluve v rozpätí od 25,50 % do 26,40 % je uvedená v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch nejednoznačne, teda ako keby ani v zmluve uvedený nebol, s ktorým záverom sa odvolací súd stotožňuje.

7. V zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy stranami sporu, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať aj ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia

zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú strany uzatvorili obsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov úveru, ktorý je vyjadrený rozpätím od 25,50 % do 26,40 % s uvedením poznámky, že presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru. Podľa odvolacieho súdu zákon o spotrebiteľských úveroch neumožňuje uvádzať hodnotu RPMN ako rozpätie (rozmedzie, interval) medzi dvomi percentuálne vyjadrenými hodnotami. Súd prvej inštancie ohľadne výpočtu RPMN správne poukázal aj na prílohu 2 časť II. zákona č. 129/2010 Z.z. v znení v čase uzatvorenia zmluvy, ktorá obsahuje viacero predpokladov, za ktorých sa má RPMN vypočítať aj pri úveroch, pri ktorých presný dátum jeho poskytnutia nie je uvedený. Zákonodarca si teda bol vedomý ťažkostí, ktoré vznikajú pri vyčíslení RPMN pri úveroch čerpaných vo vopred neurčený deň, napriek tomu požiadavku na uvedenie RPMN v zákone ustanovil a v uvedenej prílohe upravil postup na prekonanie týchto ťažkostí. Odvolací súd dodáva, že pokiaľ je poskytnutie úveru v zmluve upravené takým spôsobom, že nie je možné dospieť k jednému presnému číslu vyjadrujúcemu RPMN, pričom takto koncipovaný proces poskytnutia úveru nie je nevyhnutne vyplývajúci z povahy zmluvného vzťahu, treba takýto spôsob považovať za neprijateľný, nastofujúci nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom, keďže bez primeraného dôvodu bráni spotrebiteľovi pri uzatváraní zmluvy poznať výšku RPMN, čo je povinná náležitosť každej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Úpravu postupu pri poskytnutí úveru spôsobom, ktorý neumožňuje uvedenie presnej hodnoty RPMN je možné považovať za prípustné iba tam, kde zo samotného charakteru zmluvného vzťahu v zmysle druhu poskytnutého úveru vyplýva nemožnosť zo strany veriteľa dopredu poznať (vymedziť) proces čerpania úveru, typicky pri kreditných kartách, kde sa dlžník sám rozhoduje, kedy a koľko z poskytnutého úverového rámca vyčerpá. V predmetnej veci však išlo o klasický úverový vzťah, pri ktorom bolo dopredu zrejmé, aká výška úveru bude dlžníkovi poskytnutá a bolo možné proces poskytnutia úveru upraviť tak, aby bola určiteľná presná výška RPMN. Opačný postup je potrebné hodnotiť ako obchádzanie zákona, ktorý ukladá oboznámiť spotrebiteľa s presnou hodnotou RPMN už pred uzavretím zmluvy. Neuvedenie RPMN v presnej výške je teda vadou zmluvy o spotrebiteľskom úvere svojou povahou rovnakou, akou je úplná absencia tohto údaj, čo má za následok uplatnenie zákonnej sankcie v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, že sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

8. K tvrdeniu žalovaného v odvolaní, že pre stanovenie úveru za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. sa vyžaduje kumulatívne splnenie podmienok nedodržania písomnej formy a porušenia ďalších náležitostí a pokiaľ bola dodržaná písomná forma úverovej zmluvy, úver už nemôže byť vyhlásený za bezúročný a bez poplatkov, odvolací súd uvádza, že ust. § 11 ods. 1 v spojení s § 9 ods. 1,2 zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy má za cieľ ochranu spotrebiteľa tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy alebo priamo v nej poskytnúť všetky relevantné údaje, na základe ktorých sa spotrebiteľ môže rozhodnúť, či zmluvu uzavrie alebo nie. Aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, musia sa mu pred uzavretím zmluvy poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom, ktoré môže spotrebiteľ zväžiť. Pre zabezpečenie dostatku relevantných informácií pre rozhodnutie spotrebiteľa zákonodarca v § 9 zákona stanovuje zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V rámci nich vymenúva tie, ktorých neuvedenie v písomnej zmluve má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, čo je určitý postih pre dodávateľa za neuvedenie zákonných náležitostí v zmluve. Cieľom zákonodarcu pod hrozbou uvedeného následku bolo donútiť dodávateľov uvádzať zákonom stanovené náležitosti v zmluve a zároveň dodržiavať písomnú formu zmluvy. S poukazom na tento výklad by bolo nelogické, ak by zákonodarca mienil postihnúť následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru iba tie úvery (zmluvy), ktoré by nemali písomnú formu a zároveň neobsahovali kumulatívne všetky náležitosti podľa § 11 ods. 1 písm. a) citovaného zákona. V takom prípade by veriteľovi ako dodávateľovi stačilo iba dodržať písomnú formu a v zmluve neuviesť ani jediné z vymenovaných náležitostí a následku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru by sa tým vyhol, a to napriek tomu, že písomná zmluva by zákonom požadované náležitosti neobsahovala. Účel zákonodarcu dosiahnuť, aby dodávateľ bol povinný oboznámiť spotrebiteľa so všetkými relevantnými údajmi, potrebnými pre zváženie úveru by sa tým nedosiahol a zmysel tejto úpravy právnej normy by nebol naplnený.

9. V danej veci mala teda žalobkyňa povinnosť vrátiť žalovanému iba poskytnutú istinu úveru a peňažné plnenie nad rámec istiny úveru, ktoré žalovaný prijal je bezdôvodným obohatením žalovaného získané plnením bez právneho dôvodu, ktoré musí žalobkyni vydať. Rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3.262,63 eur je vecne správne a odvolací súd ho v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

10. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola plne úspešná žalobkyňa a preto jej patrí proti žalovanému nárok na náhradu týchto trov v rozsahu 100 %. O výške týchto trov rozhodne v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).